

עבד אל־והאב אל־ביאתי: השיבה מנבל

הגם שבאדם: עת מעומד ימות
עיניו מול כוכבים, אפו מורם
עת מות ימות, או אם תבערת משנאיו תכהו
ועת יאיר עלטת־ליל, קשהגורל מפליא חבוט,
ועת בגורלו ירדה.
הו אדוני, אמר לי הכוכב, אמר הפלג
כאן אל־קסנדר איש־מוקדון
עבר על סוסתו, מובס, קודת.
הכוכבים!

בכל מתחת לו לאהל זה, לעד
לעד יילילו הזאבים בחרבותיה
והעפר אטום יאטם
עיניה הנבובות, העצבות.
בכל מדרוך־פך־רגל לעתים היא
ולתניה תשא עיניה.
הו עשתרת

לו קומי, הנדים מלאי
ולחלחי שפתי ארי זה שנחבל
המתינינא עם הזאבים, עם זללת הרוח
הורדי הגשמים
בחרבות הללו הנגזות.

אולם עשתרת
על הכתלים עמדה
קטועת ידים, אפר על פניה
ועשב ודממה
ואבן־צור אלמה בחרבות נוגות.
—האהובה!
חזרינא שובי אל האגדה
שבלת, שמש־לא־תצנה
אשה שמתמרות עשן, כד־חרס שנשבר.
—תמוז הן לא ישוב עוד לתניה
לי, אללי!
בכל מתחת לכפת הליל, בלא צידה
בלא סמים לתניטה
עוטה גלימה של אפר.
צעקתי מול התרבות: עשתרת!
ויקראו האבנים:
עשתרת, תרת, תרת!
קרקר הקיר
ובין עיים נחבא לו הירח
ובא הגשם וישטף.